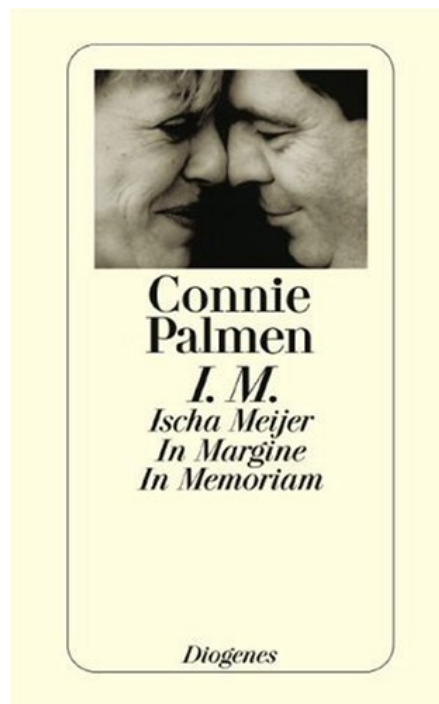

I.M. Ischa Meijer - In Margine. In Memoriam

Connie Palmen , Hanni Ehlers (Translator)

Download now

Read Online ➔

I.M. Ischa Meijer - In Margine. In Memoriam

Connie Palmen , Hanni Ehlers (Translator)

I.M. Ischa Meijer - In Margine. In Memoriam Connie Palmen , Hanni Ehlers (Translator)

Im Februar 1991 lernen sie sich kennen: Ischa Meijer, in den Niederlanden als Talkmaster, Entertainer und Journalist berühmt-berüchtigt, macht mit dem neuen Shooting-Star der Literaturszene, Connie Palmen, anlässlich ihres Debütromans "Die Gesetze" ein Interview. Es ist zugleich der Beginn einer amour fou, die ein Leben lang andauern würde, wenn sie die Zeit dafür bekäme: Im Februar 1995 stirbt Meijer an einem Herzinfarkt.

I.M. Ischa Meijer - In Margine. In Memoriam Details

Date : Published January 1st 2001 by Diogenes (first published 1998)

ISBN : 9783257232875

Author : Connie Palmen , Hanni Ehlers (Translator)

Format : Paperback 400 pages

Genre : European Literature, Dutch Literature, Novels

[Download I.M. Ischa Meijer - In Margine. In Memoriam ...pdf](#)

[Read Online I.M. Ischa Meijer - In Margine. In Memoriam ...pdf](#)

Download and Read Free Online I.M. Ischa Meijer - In Margine. In Memoriam Connie Palmen , Hanni Ehlers (Translator)

From Reader Review I.M. Ischa Meijer - In Margine. In Memoriam for online ebook

Anke says

Hoewel het boek goed geschreven is, ben ik toch niet zo onder de indruk van dit boek. Het eerste en langste deel van het boek gaat voornamelijk over hun leven samen. Het is een opeenvolging van dit gedaan en dat gedaan en eerlijk ik vind sommige reacties van hem echt wel onhebbelijk. Het laatste deel, waarin dieper ingegaan wordt op het rouwproces is dan weer heel kort beschreven en ik vond dat het daar pas net interessant werd, maar dat is dus maar een klein deeltje van het boek.

Marmite says

Naar mijn smaak te weinig het persoonlijke overstijgend.

Gerdy Heek says

hoe krijgt ze het voor elkaar om je zo diep het boek in te laten duiken dat je het zelfs niet los kunt laten als je de metro instapt, met als gevolg dat je daar tranen met tuiten zit te huilen omdat het een boek is met hoogte- en dieptepunten... ik vind dit de mooiste liefdesgeschiedenis die ik ooit heb gelezen, zelfs mooier dan love in times of cholera. Omdat het zo echt is.

Leen says

"I.M." staat voor 'In Memoriam', 'Ischa Meijer' en volgens de titelpagina ook 'In Margine'. Toen Connie Ischa ontmoette, wist ze meteen dat hij de man van haar leven was. Vanaf dan brengen ze zowat elke ademteug bij elkaar door. Als ze even zonder elkaar zijn, is Connie niets waard.

"Het is voor het eerst sinds dagen dat ik hem niet aan mijn zijde heb en ik schrik ervan dat ik van anderhalf uur zonder hem niks kan maken, dat ieder plezier uit me wegebt en ik rondloop als een wandelend gemis. Bij iedere stap spreek ik mijzelf bestraffend toe, dat dit te gek is voor woorden, dat ik met elke vezel van mijn lichaam aan hem hang, niets meer de moeite waard vind zonder hem, dat ik daartegen moet vechten, dat het ongezond is, dat ik me moet herinneren zoals ik was, een einzelgänger, iemand die ervan kon genieten alleen te zijn, alleen rond te struinen en kleren te kopen."

p53

Dit boek is dan ook Connies weergave van die liefdesgeschiedenis, van hun leven samen, van hun reizen, hun ruzies, de botsing van hun beider moeilijke karakters, zijn jaloezie, zijn vreemdgaan, haar afhankelijkheid.

""You're too much," zeg ik dan of ik zeg dat ik altijd die droom heb gehad om zo bij iemand te horen, om onafscheidelijk met iemand te zijn en dat het misschien erger is als zo'n droom werkelijkheid wordt, dan als

hij zijn vertrouwde vorm behoudt en blijft wat hij is, een droom, dat je daaraan gewend was en dat je daarmee kon leven.

Dat bolvormige wezen van Plato, die man en die vrouw die een zijn en dan uit elkaar gehaald worden, dat begrijp ik nu pas echt. Dat wrede van die scheiding, dat is precies zoals het voelt.

"Zonder jou ben ik minder waard," zeg ik, en dat zoiets niet alleen maar een prettige gedachte is."

p103

In de commentaren op o.a. Goodreads las ik ook negatieve reviews, zoals: "The book feels like a person that doesn't know when to stop talking and let it be." Die hebben er duidelijk niets van gesnapt, en ik vraag me af of zulke mensen wel beseffen dat dit boek recht uit het hart werd geschreven, dat het Connies eigen herinneringen zijn, dat de gebeurtenissen en gevoelens echt zijn, en ik vind het prachtig. Anders dan bij Tonio - de enige andere requiemroman die ik tot nu toe las - wordt hier chronologisch verhaald over hun leven samen, tot aan zijn dood, die heel erg onverwacht komt.

"Later zal ik juist dit moment aangrijpen in mijn herinnering om mijzelf de kwelling aan te doen van het onvoorstelbare, om de pijn te hebben van de onwetendheid van het getal van de tijd waarin ik verkeer, omdat het me dan nog ontbreekt aan de gruwelijke kennis dat hij vanaf dat moment nog maar driemiljoenzeshonderddriënvierduizendtweehonderd seconden, nog maar zestigduizendzevenhonderdtwintig minuten, nog maar duizendentwaalf uren, nog maar tweeënveertig dagen zal leven."

p280

Natuurlijk, Connie Palmen zou Connie Palmen niet zijn als er hier en daar niet iets filosofisch de kop op stak, maar het stoorde me niet. Alles is uitgewerkt in dialogen, in reizen, in de gedachte-uitwisseling tussen twee mensen die elkaar doodgraag hebben gezien.

4 sterren, omdat het gewoon een prachtig liefdesverhaal is, helaas zonder happy end.

Lourens Ter veen says

Zonder goede aanleiding zou ik niet beginnen aan een boek als deze, maar nu ik hem gelezen heb en ik niet zo gemakkelijk het boek in de ** prullenbak van de vergetelheid gooien kan, wil ik voor mijn vriendjes en mijn toekomstige zelf mijn beoordeling verantwoorden.

Niet eerder las ik iets van haar, maar Ischa en Connie waren mij door hun media-optredens als die flinterdunne mediapersoon bekend. Het is dus geen wonder dat ik die gezichten steeds voor me zag tijdens het lezen. De twee zijn als romanpersonages een boek lang helder onderscheiden in hoe ze de wereld tegemoet treden: Ischa, de Jood, die onbewust de wereld op een semantische, typisch joodse manier tot zich neemt. Hij gelooft niet in fictie, zo denkt hij, maar ondertussen leeft hij door paradoxen en Het Boek in een fictie, waardoor je het gevoel bekruipt dat hij niet in waarheid gelooft. Connie, de filosoof, is precies het tegengestelde, ze heeft een enorm sterke drang naar absoluten, want alles zou te begrijpen zijn, voor haar is Ischa's paradox een vraag waar een antwoord op moet komen. Zij gelooft wél in fictie, want zo ontstaat er een onderscheid en daarmee bestaat de waarheid.

Deze twee archetypen zijn een prettig frame om het boek mee te lijf te gaan.

De eerste 100 pagina's zijn bevolkt met verschrikkingen van liefdeskitchigere dialogen, godzijdank afgewisseld met zo nu en dan een prettig intieme schets van de pijnen en moeiten, maar ik moest me vooral wapenen tegen mijn eigen cynisme en weerzin, anders zouden het een vervelende 315 blz. worden. Ter illustratie van de liefdeskitch:

'Ik zei tegen hem dat ik me nog nooit eerder in mijn leven zo niet-eenzaam had gevoeld als nu, met hem, en ik vroeg me hardop af of daar nou geen woord voor was, voor zoals ik me voelde, ik zal niet zeggen zonder eenzaamheid, maar toch nagenoeg. 'Wij zijn tweezaam,' zei hij toen.'

Ik wilde zo graag dat het zou gaan schuren, dat het kapot zou gaan, dat het zou zinken, dat er achter al die holle waarheden waar Connie mee strooit een verwarring, vervreemding of onbestemdheid zou verschijnen. Waar bleven die voorbodes van ellende, waarom was er geen schimmige, schurende onderlaag? Ik begon dit boek te haten, ik zocht nog argumenten om mijn haat te verwoorden, toen deze passage volgde:

'Tussen psychedelische wandtekeningen en lachwekkende flower-power-flauwekul delen we onze weerzin tegen de jaren zestig en we proberen erachter te komen wat het precies is dat ons erin tegenstaat. Wijzend op de manier waarop de scheuren in het behang ludiek zijn omgetoverd tot wriemelige tekeningen van bloemenkransen, dansende, halfnaakte mensen en kinderlijke slingers en slierten, zeg ik tegen ischa dat voor mij daar de essentie van de cultuur van de jaren zestig besloten ligt, in het verhullen van een scheur met een bloem, in het verbloemen van de waarheid.'

Deze Pynchon-achtige analogie past te goed om toevallig te zijn, zo dacht ik. De ervaring van liefdeskitch is het bloemetjesbehang, die scheur, die duisternis, die hel, die zit hier achter. Toch blijft het behang hangen tot het abrupte In Memoriam aanbreekt. Dit rare zwaartepunt, de eerste twee pagina's waar nagenoeg niets op te lezen is, dit is het dan. Na het omslaan van deze pagina's volgt er een genadeloze beschrijving van een bodemloos verdriet, pas vanaf deze pagina's komt er een laag betekenis en diepte over de voorgaande 280 pagina's.

Julief says

Steeds hopen op een even grote liefde als deze. Soms wenend uit zelfmedelijden omdat ik die liefde duidelijk nog niet gevonden heb. Alles wat ik zoek en wil voelen bij een ander, staat hier beschreven.

Joia says

The book feels like a person that doesn't know when to stop talking and let it be. The philosophy, that I normally love, is a mind killer in this book. An overdose is never good, remember that writers.

Marc says

This is one of my more troublesome reading experiences of recent times. From the first page, and then on

during the first 30-40 pages, I felt constantly great waves of horror coming up: what a flat exhibitionism! How can you just throw your most intimate memories onto the street and apparently also delight in it? How unrealistic is this described relationship between these two, the real Connie Palmen - celebrated author of *The Laws* - and the horrific extrovert, insufferable TV polemicist Ischa Meijer?

And gradually more questions came up: what is this? A novel? No, obviously not, this is clearly intended as a witness report, a very personal testimony of Palmen herself about how special her relationship with Meijer was, and how particular and lovable he was. She describes herself and Meijer as a couple in their best and their worst moments, in their dealings with the evil outside world, on their travels through America and France, and all the time they are like one unit, undividable in all absorbing love. And then you ask yourself: is this really true?, or is Palmen playing games with us, readers?

All these questions I can not answer unequivocally. Oh yes, of course, in the mean time I read the extensive literature on this book, the sometimes very derogatory comments on the 'Circus Palmen', her narcissism and self-centeredness, and suggestions that the picture she presents of an all fulfilling relationship were completely false, and that Meijer at the same time had lots of other relationships (also with men), etc. I can not and will not pass judgment on this.

To deal with these questions and mixed feelings, I thought, "take away the background and the comments, and go to the story itself: does it touch you?" And the answer was: "yes indeed, it did touch me!" As I said, I had sometimes very negative feelings about the exhibitionism of Palmen which make the reader inevitably into a voyeur. But it also touched me positively through what she writes about her relationship, how wonderful it was, and how intense, how they constantly analyzed what they had, how long it would last, and how they could not believe their luck. And although many paragraphs contain a certain amount of arrogance (Palmen confesses that according to an IQ test she belongs to the 1% most intelligent people in the world, which provokes feelings of fundamental loneliness to her, and she ascertains Meijer was the only one that could challenge and understand her), the author draws also a compelling picture of two weak, small people, with all their flaws and pettiness.

Two remarks here: I cannot help feeling that somehow she describes their mutual interdependence as so intense and absolute, that it is kind of 'unhealthy', and I cannot help feeling that in the end it is always Palmen, making herself subservient to an 'overpowering' Meijer, an uncomfortable feeling that I also had with the principle character in her work *'The Laws'*. And secondly: please don't see the relationship Palmen and Meijer had (at least in the way Palmen has presented it to us) as a true model of romantic love; I've noticed in the reviews, here on this site, how some people absolutely love this book because of the model caliber, but – believe me – consciously pursuing such a model of romantic love is an unavoidable recipe for failure (even if it would be really possible, then it can only 'befall' on you, and perhaps even only in retrospect).

Finally, this book also touched me through the smartly presented travel experiences (especially about the US), through some philosophical reflections, through the exciting and monumental figure of Meijer himself (although a bit too monumental to my taste), and through the raw way Palmen describes her grief experience (this intensity, I never read anywhere else). In short, even if you end up with mixed feelings, this book does not leave you indifferent.

Uschi Cop says

Mira Baldaranova says

??????: [http://knizhka-s-mishka.eu/index.php/...](http://knizhka-s-mishka.eu/index.php/)

Kim says

I.M. van Connie Palmen is bijzonder en mooi. Omdat ik geen zin heb om haar te verdedigen ga ik dat ook niet doen (niet te intensief), ik wil echter wel even kwijt dat ik het niet eens ben met de critici van Nederland. Palmen is niet egocentrisch, egoïstisch, narcistisch of whateverelse. Haar relatie met Ischa Meijer was bijzonder en haar verlies was groots. Iedereen gaat daar anders mee om; schrijvers schrijven. Probeer het te accepteren en wees eens wat menselijker.. Ik vond het mooi: de manier waarop ze elkaar altijd lijken te begrijpen; het midden-in-de-nacht wakker worden van Ischa Meijer met woordspelingen die briljant zijn. De liefde voor muziek, boeken. Mooi mooi. En een beetje jaloersmakend, ook.

Rina Brouwer-zahn says

Zó mooi... na 20(!) jaar herlezen, en het is zo'n prachtig verslag van een grote liefde

Lieselotte says

Zo intriest mooi dat het troost biedt. Laatste pagina's met tranen in de ogen uitgelezen

Mips says

Voor al die engerds die 'liefde' willen afdoen als een louter chemisch proces... Dit is één van de mooiste getuigenissen over een liefdesrelatie die ik ooit tegenkwam!

tinne says

Tegenvaller. Antwoord op de vraag hoe lang je een zelfde onderwerp doorheen meerdere boeken boeiend kan houden.
